Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No. 120228/932

No. 65 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SAPTAMANAL SAMBATA

Răscoala ocnaşilor

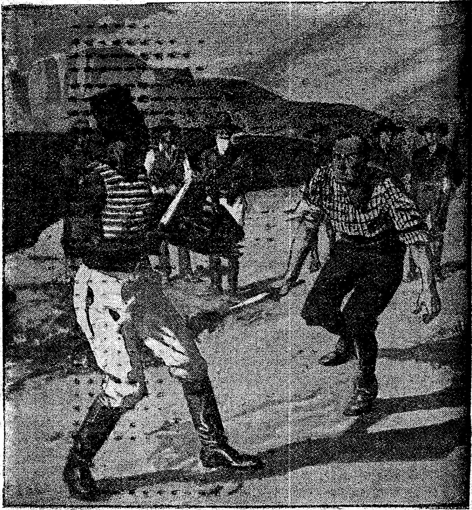

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Cărţi apărute în editura ziarului „Universul“

	Lei
Almanahul rev. „Universul Copiilor“ pe 1931, 1932, 1933 şi 1934	25
Calendarul ziarului „Universul“ pe 1931, 1932, 1933 şi 1934	40
In alte ţări, de **M. Beza**	60
Pe Argeşel, de **I. Boteni**	30
Trecute vieţii de doamne şi domniţe, de **C. Gane**	180
Din viaţa familiei I. C. Brătianu, de **Sabina Cantacuzino**	100
Diverse impresii şi aminitiri, de **A. Suchianu**	40
Dobrogea, de **Romulus Seişeanu**	50
Domnişoara Celina, de **I. Greculescu**	30
D-l Iorga are haz, de **Al. Cazaban**	25
Ducele (Mussolini), de **Margheritte Sarfatti**	30
Doamna e geloasă, de **C. Cosco**	50
Evanghelia Luca, de **Pr. I. Mihălcescu**	8
Fabule, de **V. Militaru**	40
Fazele Ministeriale în România, de **D-tru Costescu**	30
Femeea de eri şi de mâine, de **Alfred Schirokauer**	30
Segălică. Filme, de **M. Mora**	30
Filme din Jo Man Fu, de **Don José**	30
In America pt. cauza Românească, de **V. Stoica**	10
Istoria Ţării Mele, de **M. Negru** şi **I. Tassu**	20
Iubire de pierzanie, de **Camillo Castello Branco**, traducere de **Popescu-Telega**	20
La Ureche, de **N. Kiriţescu** şi **Vlădoianu**	30
Legea Conversiunii, de **V. Potârcă**	100
Legea electorală	6
Legea Monopolului spirtului şi băuturilor spirtoase	20
Lupta pt. înfrângerea prostituţiei, de **R. Anselme**	10
Niţă Pitpalac cu Famelia în Europa, de **C. Cosco**	30
Niţă Pitpalac la Karlisbad, de **C. Cosco**	40
Noile Uniforme	30
Noul Regim Jugoslav, de **Iulian M. Peter**	150
Povestea lui Ţuguilă vol. I, de **M. Negru**	8
„ „ „ „ II, de „ „	8
„ „ „ „ III, de „ „	10
Poveşti pentru copii, de **Emil Păsculescu-Orlea**	36
Povestea Vulpoiului şiret, de **E. Boureanul**	50
Principesa Tarakanova	10
S. S. S. R., despre Uniunea Sovietică, de **Ion Inculeţ**	30
Tainele Labirintului, trad. **Vivalda**	30
Veţii Sdrobite, de **V. Demetrius**	15

BIBLIOTECA PURCĂREA EMIL PERSONALĂ

BIBLIOTECA PURCĂREA EMIL PERSONALĂ

RĂSCOALA OCNAȘILOR

CAPITOLUL I

AVENTURA LUI JEAN BART

L-am lăsat pe Jean Bart urmărit de bandiți și agățat în cădere de o cracă ce eșea dintr'o stâncă a prăpastiei...

Cât timp rămase leșinat de puternica smucitură ?

Nu putem ști.

Când se deșteptă, se trezi pe un pat de frunze uscate, într'un fel de grotă și cu un om aplecat deasupra lui care zicea:

— Ești salvat, tinere !

Lui Jean Bart figura omului nu-i spuse nimic.

— Cine ești ? — întrebă el.

— Mă numesc Cary Dam și fac parte din banda fraților Convicți.

— Intr'adevăr, te recunosc.

„Pe tine te-a răpit Zomba de pe cal...

— Da, și m'am înapoiat la banda mea spunând că am reușit să scap de cercetași și de diavolul acela negru.

„De fapt, cercetașii mi-au dat drumul, promițându-le că te voi ajuta să scapi.

— Dar cum mă aflu aci ?

— Ai căzut findcă un bandit a tăiat frânghia cu care te legaseși. Toți te-au crezut sfărâmat în fundul prăpăstiei, dar eu am avut o presimțire că trăești și, desprinzându-mă din grupul alor mei, care erau înfierbântați cu discuția planului de urmărire ale cercetasilor, am venit aci.

„Dar întâi n'am găsit în frundul prăpastiei nici urmă de corp de om.

M'am gândit că în cădere ai fost agăţat de ceva.

„După ce mă căţărai pe o platformă mică, pe la jumătatea adâncimei înţelesei ce se întâmplase.

„Banditi nu mă puteau vedea dela distanţa aceia şi am reuşit cu cordialul ce se găsea într'un flacon la cingătoare să te readuc în simţiri.

„Pot face ceva pentru tine, în puţinele clipe ce le am la dispoziţie ?

— De ce puţine clipe ? Vrei să te înapoiezi la bandiţi ?

— Da. Vreau să mă duc la ei.

„Dacă îţi revezi amici înaintea mea, spunele că vor avea vesti de la mine şi încă bune.

„Am eu ceva în cap.

„Nu mă întreba mai mult.

Cary Dam se ridică în picioare.

— Ai încă armele — zise el — şi te poţi apăra.

„Spune-mi acum, ce socoteşti să faci ?

Jean Bart se sculă şi el şi răspunse:

— Vreau să-mi regăsesc tovarăşii.

— Ei bine, cel mai bun lucru ce ai de făcut e să te cobori până la râuleţul ce curge jos, în fund, şi să-i urmezi cursul.

„Nu rişti nimic de oarece de sus nu poţi fi văzut.

„Şi apoi, cum noi urmărim pe amicii voştri, banda trebue să fie acum plecată.

„Urmând albia râuleţului vei da de o câmpie. Acolo vei revedea munţi care îţi vor servi de reper, şi vei lua direcţia nord-vest încotro au dispărut amicii tăi.

„Sper că îi vei găsi; de altfel n'ai decât să te iei după turmele noastre.

—Dar nu am cal — zise Jean Bart.

— Vei avea imediat unul.

„Intr'o peşteră din stânga râului, lângă o mică pădurice de eucalipţi, vei găsi calul unui tovarăş de al nostru pe care acesta l-a ascuns ca să-l folosească la înapoierea din cercetarea unei prăpăstii în care şi-a găsit moartea.

„Fă aşa să alergi cât poţi mai repede ca să ajungi la vreme la ciocnirea ce va avea loc între bandiţi şi cercetaşi, și care va avea un rezultat altul decât îl așteaptă frații Conoicți.

„Mă însărcinez eu cu asta...

— Ai un aer misterios! — observă Jean Bart.

„Dar la urma urmei m'ai salvat, mi-ai dat un cal, nu-mi mai rămâne decât să-ți mulțumesc și să plec

„Ar fi bine dacă te-aș putea preceda.

— Mi se pare greu!

— N'ai puea face să mai întârzie banda?

— Mă voi sili.

— Dacă ajung eu întâi pot preveni pe tovarăși.

— Bine. Avertizează-i că le sunt devotat și că le o voi dovedi.

Cei doi tineri își strânseră veseli mâna, în vreme ce brigandul se suia pe o cărare știută de el spre vârful prăpastiei, Jean Bart se scobora spre fund.

Alergă cât putu la locul indicat, găsi calul, sări în șea și porni în galop luându-se după urmele călăreților care îi precedau.

Înțelese că Dam nu reușise să întârzie plecarea bandei.

CAPITOLUL II

PERFIDIA LUI FRUNTE-DE-BOU

Să ne înapoiem acum la Raimondo, Marius, Zomba și Pietro Manin pe care i-am lăsat luptându-se cu Papuașii, Rigaldy și ai lui Frunte-de-Bou.

La un moment dat Papuașii dispărură.

— Unde s'o fi dus — zise Raimondo.

— S'au ascuns pe marginea potecei — răspuns Marius. „Sunt sigur că Frunte-de-Bou caută să escaladeze stâncile spre a putea trage de sus în noi.

Pietro ridică din umeri.

— E probabil! Dar eu mă voi duce acolo să păzesc.

— Vezi să nu te vază cei de desubt.

Pietro traversă binișor platforma.

— Spre a economisi munția să nu tragem doi asupra aceluiaș individ — zise Milanezul.

„Tu, Raimondo fi atent la stânga, până la pomul acela trăznit.... Tu, Zomba, supraveghează pe dreapta până la stânca aceia neagră.

„Eu păzesc mijlocul.

„Nimeni să nu tragă în afară de sectorul său.

Marius cu revolverul, Raimondo și Zomba cu puștile, lungiți pe jos, bine ascunși, priveau prin crăpăturile stâncilor, gata de tras.

Pietro Manin ajunsese târându-se pe platformă. Se gândi:

— Incă puțin și voi apuca spre stânga ajungând....

Nu-și terminase gândul și se auzi o detunătură; o piatră sbură în fărâme la un lat de palmă de capul său

O a doua detunătură, urmată de un strigăt jos și de sgomotul unei căderi...

— Bun! M'au văzut și au tras.

„Dar și acel care m'a ochit zace acum lovit de cercetași

„Să ne ascundem mai bine, — își zise Pietro.

Acum era aproape ajuns la locul ce și-l propusese.

Dar ceva îl miră mult.

— Na! Uite cum se mișcă tufișurile acelea...

Pe coasta muntelui între stânci și pădurice, unde adunase iarbă pentru cai, era o duzină de tufișuri de formă lunguiață. Pietro își amintea bine că în timpul zilei văzuse locul gol. Tufișurile se mișcau încet dar se mișcau, înaintând.

— Vin în spre mine! — gândi el.

„Ah! bandit blestemat! Frunte-de-Bou! ești șiret tu... dar nici eu nu sunt prost!... stai tu!

„In carabină am șase cartușe, ei bine, să vezi ce o să danseze tufișurile tale, Frunte-de-Bou!...

„Doisprezece aș vrea să curăț!

„Bună lovitură ar fi!

„Ar mai rămâne douăzeci și trei de bandiți!

„Poate demoralizați ar renunța să ne urmărească!

Comod întins, cu carabina bine sprijinită de o stâncă, Pietro așteptă. Privea cele douăsprezece tufișuri lungi cu privirea avidă a vânătorului care pândește prada fără să fie văzut.

Tufișurile erau dispuse într'un pătrat neregulat trei pe fiecare latură și restul în mijloc.

Aceeaș formație se menținea în înaintare.

Pietro se gândi:

— Nu trag în cei mai apropiați de oarece aceștia se pot rostologi peste ceilalți care ajung jos teferi.

„Dar iată-i că sosesc!

„Acum! iubiților!

Liniștit, ca la o tragere la semn, Pietro ochii...

Șase detunături se auziră la rând.

Ce țipete! Ce urlete!

Șase tufișuri se rostogoliră brusc descoperind în mijlocul lor sălbateci cari se sbăteau.

Se rostogoliră până peste platformă, pierzându-se în prăpastie.

Pietro încărcă arma, fără să piardă din vedere cele șase tufișuri rămase și care se mișcau dezordonat.

Alte șase detunături se auziră.

Și aceste tufișuri avură soarta celor dintâi.

Italianul prinse unul din goană.

Inăuntru era un papuaș ucis. Ii luă carabina și cartuciera :

— Ii vor servi lui Marius care n'are decât revolver.

„Acum sper că Frunte-de-Bou nu mai are poftă să reînceapă.

Chiar dacă ar vrea, cred că se vor opune oamenii lui.

„Doisprezece de odată, e o lecție bună !

In câteva minute fu pe platformă lângă tovarășii nedumeriți.

De jos, nu se mai auzea nici un sgomot.

— Ce s'a ntâmplat, Pietro ? Am auzit douăsprezece lovituri și am văzut cadavre rostogolindu-se jos — zise Marius.

— Ah ! ah ! lucruri extraordinare.

— Povestește !

In două cuvinte, Pietro povesti șiretenia lui Frunte-de-Bou și ceeace se întâmplase.

Fu un cor de congratulații.

— Mii de mii milioane de pipe ! Cred că au pierdut gustul să reînceapă !

— Cred și eu. Funte-de-Bou nu e așa de curajos pe cât e de brutal !

Cred că cei lalți nu se vor supune nici chiar dacă le va ordona.

„Acum cred că deliberează colo jos, pe marginea prăpastiei.

Primele lumini ale aurorei goneau întunericul nopții.

Nu se vedea nici un indigen.

— Vor fi plecat?

— E probabil. Știu că suntem numai patru și că vor putea termina repede cu noi.

„La urma urmei, ei sunt douăzeci și trei !

— Tăcere ! aun un tropăit de cai. Imediat își aduseră aminte de ceilalți bandiți

Sgomotul călăreților se apropia. In vale, apăru o bandă de oameni călări.

Era condusă de doi oameni în care recunoscură, după descrierea lui Cary Dam, pe cei doi gemeni, frații Convicți.

Papuașii vor avea avum o întărire neașteptată!

— Na! Acum lucrurile se încurcă!

— Noroc că avem arme și muniții!

„Dar ce s'o fi întâmplat cu Jean Bart?

„Incep să fiu îngrijorat de lipsa lui, zise Marius.

Dar situația era într'adevăr gravă.

CAPITOLUL III

CEI PATRU ASEDIAȚI

Așteptară cu multă îngrijorare.

Trecu o jumătate de oră.

— Cei doi călăreți, care merg în frunte, nu sunt cei doi frați Convicți? — întrebă Pietro.

— Da! ei sunt!

— Ei bine.... vreți să-i ochesc, când vor trece? Ați văzut că nu greșesc ținta niciodată.

Marius răspunse grav:

— Nu. Nu trebue să atacăm cei dintâi. Am fi niște asasini.

„Și apoi vreau să aflu unde e Jean Bart.

— Dar dacă banda ne asediază?

— Ei atunci e altceva! Vom fi obligați să ne apărăm.

— Dar dacă ne asediază fără să tragă?

— Ce vrei să spui?

— In definitiv, dacă se vor înțelege cu Frunte-de-Bou, vor studia vreo cursă infernală în care vor să ne atragă.

„Oricine ar fi dușmanul nostru, avem datoria să-l culcăm la pământ imediat ce putem, înainte ca el să ne culce pe noi!

— De acord. Dar vă rog să nu trageți în cei doi conducători.

„Ați înțeles, amici?

„Mă însărcinez eu cu ei — zise Marius. — Banda aparține lui Pietro și indigenii, vouă, Raimondo și Zomba.

— Dar Frunte-de-Bou? — întrebă Zomba.

Pietro răspunse:

— Acela e al meu. Capul său îmi revine de drept mie.

Apoi se făcu tăcere pe platformă.

Acum era ziuă albă.

Soarele, după o creastă muntoasă, arunca razele sale oblice.

Cei patru asediați se uitau spre Vestul Australian de unde le venea siguranța, libertatea și poate Jean Bart.

Priveau și spre stânga de unde din clipă în clipă putea veni primejdia

Erau nerăbdători...

Era insuportabil să rămână așa, fără să vadă și să audă ceva.

Mai preferabil ar fi fost o luptă.

— Na! Un lucru la care nu ne-am mai gândit! — zise Marius.

— Ce anume? — întrebă ceilalți.

— Stânca care stă deasupra noastră! Nu trebuia să ne întoarcem să vedem dacă nu mai e nimeni?

— Adevărat! Mii de pipe! Dar a se duce cineva acum înseamnă că se expune la o moarte sigură!

„Ziua nu poți trece într'acolo neobservat.

— N'avem altceva de făcut decât să ne repezim întâi până la peșteră.

— Da! E singurul lucru ce avem de făcut! — aprobă Pietro.

— Aidem!

Toți se îndreptară într'acolo.

Poziția era minunată.

Un singur inconvenient avea, că nu se mai putea observa poteca.

Nu se vedeau decât flancurile muntelui, la dreapta și la stânga.

Dar nu se putea face altfel.

Acesta era singurul refugiu împotriva unui eventual asalt dinspre munte.

— Ei, ei! — făcu Raimond.

Dacă vor veni în massă, dacă vor avea acest curaj, vom ucide încă opt sau zece...

„Dar Papuașii nu mi se par atât de curajioși.

— Dar frații Convicți, sunt înstare! — afirmă hotărît Marius.

— In cazul acesta, vor muri! — răspunse Raimondo.

— Știu ei bine ce-i așteaptă, aci sus, — obiectă Pietro.

— In orice caz, trebue să așteptăm.

Mai așteptară o altă jumătate de oră, în care timp îmbucară ceva.

Mâncară abundent de oare ce prezența banditilor făcea puțin probabilă ipoteza unui lung asediu.

— Nu vom fi asediați.

„Vom fi atacați brusc, cu curaj.

După ce își restaurară puțin forțele.

Pietro Manin zise deodată:

— Stați să vedeți ceva!

„Să luăm șeaua depe calul acesta!

CAPITOLUL IV

SFARȘITUL DRAMEI

Pietro Manin scoase câțiva bolovani din brâul de pietre care înconjura platoul și puse șaua peste ele.

Aceasta îl apăra îndeajuns de un atac venit de sus.

După vre-o un sfert de oră văzu trei indieni eșind din boschet.

Trase. Aceștia dispărură, iar unul din ei se rostogoli urlând.

Un glonț șueră pe deasupra șelei.

Pietro văzuse de unde plecase lovitura.

Ochi la rândul său și trase.

Se auzi un sgomot de frunze uscate și văzu un individ rostogolindu-se cu capul în jos în prăpastie.

De odată, boschetul răsună de strigăte răsboinice.

— Bine ! Acum vor ataca toți.

„Jumătate, cel puțin, nu vor ajunge la destinație

„Cu ceilalți ne vom răfui noi pe platformă.

Dar nimeni nu eși din pădure.

Dimpotrivă se auzi de jos o larmă infernală.

Venețianul văzu pe bandiți cu cei doi șefi.

Deodată Marius, care pândea la locul său, zise :

— Papuașii vin din partea aceasta !

— Dar atunci nu mai e nimeni deasupra noastră ! — strigă Pietro.

Pietro se înapoie pe platformă.

— Dacă acum toți sunt jos, îi avem în mână. De sus erau mai periculoși.

Ne mai temându-se să fie luați la ochi de sus, se putea relua poziția inițială, pe marginea platoului, de unde puteau domina situația.

Așa făcură.

Banditii și Papuașii, îndemnați de Frunte-de-Bou și de cei doi frați Convicți, se repeziră pe munte cu ardoare.

Fugeau ca niște capre sălbatece și când ajunseră sus numai cinci papuași și cinci bandiți fuseseră răpuși de gloanțe.

Mai rămâneau încă treisprezece sălbateci și cinci bandiți, afară de cei trei șefi.

Total : douăzeci și unu de inamici.

Marius văzu pericolul iminent.

— Pietro — zise el — ucide pe Frunte-de-Bou. Eu mă ocup de cei doi frați.

„Dacă n'o facem, suntem pierduți.

— Mii de draci ! Asta așteptam și eu !

Se auzi o detunătură și colosul se prăbuși cu fața în țărână.

Apoi apucând carabina ca un ciomag, se pregătea de lupta corp la corp contra papuașilor în care trăgea acum Raimondo...

Aceștia înaintau fără arme.

De ce ?

Fiindcă aveau ordin să nu ucidă ci să prindă vii pe prizonieri.

Alți doi indigeni căzură trăzniți.

Un altul fugi înapoi rănit, cu brațul rupt atârnând.

In câteva clipe cei câțiva Papuași care mai rămăseseră teferi dispărură urlând, ascunzându-se după stânci.

Dar de partea cealaltă a platformei lucrurile se petreceau altfel.

Marius și Zomba se găsiră prinși în luptă cu cinci bandiți și cu cei doi gemeni.

Zomba scoase repede din luptă un banidit, cu două focuri de revolver.

Cei doi gemeni săriseră asupra lui Marius.

Dar Lombardul repede, cu brațul întins, apăsă pe trăgaciul revolverului.

Unul din șefi căzu lovit în inimă.

Raimondo și Pietro ajunseră cu securea și cuțitul ridicate... Ferindu-se la timp scăpară de loviturile ce le erau destinate.

Gemenul rămas, văzând că nu poate prinde pe Marius viu, voi să tragă.

Romanul se repezi la el cu cuțitul.

Banditul se dete înapoi.

Făcând această mișcare, dădu peste un alt bandit care căzu peste peste alți doi din spate; toți se rostogoliră pe pantă, susținânduse unii pe alții ca un ciorchine. Aceasta îi salvă de a nu cădea în prăpastie.

— Uitați-vă ! — zise Marius — șeful e rănit !

— Da ! Un braț îi sângerează !

— Și coapsa !

Banditii dispărură la o cotitură a potecii de jos.

CAPITOLUL V

INAPOIEREA LUI JEAN BART

Dintr'o parte se auzi un strigăt de chemare.

Era strigătul lui Jean Bart!

Se ivi aproape brusc călare pe un cal în spume.

Fu primit cu exclamații de bucurie.

— In sfârșit! ești aci! ești sănătos!

Reuniți pe platformă, Raimondo îi prezentă pe noul lor amic Pietro subliniindu-i importanța contribuției ce o aduse în tragica apărare.

Când, un papuas eșind după o stâncă, luă la ochi și trase isbând în cap pe Pietro.

Acesta căzu fără să scoată un geamăt.

Zomba, ca fulgerul trase și sălbatecul se rostogoli urlând.

Cei trei cercetași se pregăteau să ridice pe bietul tânăr, dar văzură cu durere că murise.

— Sărmanul tânăr! — ziseră cu lacrimi în ochi. Ce curagios era! Așa i-a fost soarta!

Și Raimondo povesti lui Jean Bart istoria venețianului.

Tinerii îngropară corpul viteazului Pietro, acoperindu-i groapa cu pietre mari.

— Credeți-mă pe mine — zise Jean Bart — e mai bine să nu mai rămânem aci.

„Vă voi spune pe drum întâmplarea ciudată.

„Ia spuneți-mi ați văzut pe Cary Dam printre asediatori?

— Nu — răspunse Marius.

„Ne promisese că te va ajuta sa scapi. El te-a salvat?

— Am scăpat singur, dar cu ajutorul lui.

„Il vom revedea fiindcă mi-a promis că în curând vom auzi de el.

„Sunteți siguri că n'a fost printre bandiți?

— Absolut siguri!

— Dar ce ne facem că nu avem cal...

— Cai sunt câți vrem!

„Papuașii au rătăcit o mulțime în fuga lor, colo jos printre stânci.

„Poate îi găsim chiar pe ai noștri.

„Aidem să-i căutăm.

„După cele ce am putut afla, după vorbele lui Cary Dam, trebue să mai fie și alți bandiți prin împrejurimi.

„Și cum papuașii sunt numeroși în regiunea aceasta, nu va trece mult și vom avea în spinare alte hoarde...

„Am scăpat odată, nu trebue să sfidăm destinul!

Cumintele vorbe ale lui Jean Bart fură ascultate.

După ce mai salutară încă odată rămășițele bravului venețian, cercetașii și ascarul se coborîră pe cărare, unde găsiră printre caii papuașilor, doi armăsari minunați din acei care le fuseseră furați.

Puțin după aceia goneau în spre sud-vest, coborând imensul platou care se întindea până în câmpie.

Poposiră noaptea într'un labirint stâncos și își povestiră reciproc întâmplările.

CAPITOLUL VI

ASEDIAȚI DE DINGOȘI

De câteva zile călătorii noștri mergeau pe lângă marele pustiu occidental australian fără să întâlnească decât mici boschete de eucalipți și de salcâmi.

Câte odată isbuteau să dea în fundul vreunei râpe, de un șivoi de apă, sălcie, cu care își astâmpărau setea și își umpleau bidoanele din șea, de oarece nu știau când aveau să găsească următorul.

Intr'o seară, pe când ședeau să se odihnească lângă un boschet de eucalipți, Zomba avu norocul să descopere sub niște rădăcini și bolovani, un isvor de apă limpede.

Se poate închipui ușor bucuria bieților călători cari nu mai văzuseră de mult așa ceva.

A doua zi uciseră un cangur tânăr care le servi de minune în chip de friptură proaspătă, lucru de care, deasemenea, duseseră dorul.

Hotărîră să întreprindă o vânătoare spre a face rezerve de carne conservată, necesare traversării unei părți din pustiul ce se întindea înaintea lor.

Zomba rămase la campament de pază la cai precum și ca să mai repare șeile și curelele.

Bine înarmați se îndreptară spre o pădure puțin depărtată .

Fură foarte surprinși văzând spațiul dintre un pom și altul.

— Foarte ciudat ! — observă Jean Bart. — Fauna australiană până aci, e cea mai bizară din câte cunosc. Iar flora e cât se poate de puțin veselă !

— Intr'adevăr, nu-i deloc veselă! Nu văd venind ceasul când să putem eşi din infernul acesta.

Era adevărat că de când puseseră piciorul pe acest continent tot felul de aventuri neplăcute le tăiase gustul să vadă pitorescul ţinuturilor.

Deşi bravi şi veseli în orice împrejurare, simţeau acum cum îi apasă singurătatea tristă a ţinuturilor acelea aride.

După ce umblară zadarnic mai bine de o oră, se aşezară jos obosiţi să mănânce ceva.

Jean Bart scoase din sac câteva bucăţi de pastramă de cangur, pe care o mâncară cu multă foame, fără să bage de seamă dacă era sau nu fragedă din cale afară.

E aproape patru după masă.

Băură câte un gât de apă, fumară câte o ţigare, şi tocmai se pregăteau de drum când Marius făcu un semn să stea şi să asculte ceva.

— Ce e? — murmură Raimondo.

—Un lătrat ciudat de câine!

— De câini?

— Da! Ia auzi!

Percepură într'adevăr în depărtare un soi de lătrat urlet.

— Ah! — zise Jean Bart — Acum asta ne mai trebue! Dingoşii!...

„Nu şti ce sunt? Câinii sălbateci!

„De obicei merg pereche; dar câteodată se adună în bande de câte douăzeci şi mai mult.

Atunci înseamnează că sunt înfometaţi şi orice pradă le e bună.

„Sunt foarte feroci şi nu se lasă până nu prind prada.

Fu întrerupt de o simfonie de urlete. Păreau că vin din mai multe puncte deodată.

Cercetaşii erau gata să se apere.

— Mii de pipe! Au aerul că sunt mulţi!

—Nu m'aş mira să ne găsim în mijlocul câtor-va haite la un loc — reluă Ligurul.

Lătratul, din ce în ce mai aproape şi mai furios părea că converge spre enormul eucalipt lângă care se găseau.

—Să plecăm de aci! — zise Raimondo.

Ascultară din nou lătratul spre a-şi da seama din ce parte anume venea.

Dingoșii se apropiau cu iuțeală.

Se auzea tropăitul picioarelor pe frunzele uscate; lătraturile umpleau pădurea cu o cacofonie asurzitoare.

— Avem nenorocul să ne găsim tocmai în drumul lor...

— Dacă ne-am fi uitat mai cu atenție, am fi bănuit treaba asta înainte de sosirea lor — adăogă Jean Bart.

— In ce fel?

— Foarte simplu! Uitați-vă la copacul acesta!

Și genovezul arătă cu degetul marele eucalipt de care se sprijiniseră până atunci.

Intregul trunchiu golit de coaje purta urmele unor adânci sgârieturi.

— Câinii aceștia sunt ca panterele care își ascut ghiarele dela picioarele din față.

Văzură, în acelaș timp, că pământul în jurul arborelui părea sgâriat de mii de greble.

Aceste lucruri săreau acum în ochii fie-căruia.

— Trebuia să le fi văzut cu un ceas mai de vreme!

— Acum nu-i vorba de asta.

Trebue să găsim un mijloc să scăpăm teferi din aventura aceasta.

— Fiindcă nu putem să fugim, nu ne mai rămâne decât să ne suim în arbore și de acolo să tragem în animale. Poate se vor hotărî s'o șteargă de aci!

— Și eu cred că n'avem altceva de făcut.

— Aidem atunci!

Primele crăci ale eucaliptului erau la vre-o cinci metri de pământ.

Trunchiul neted nu oferea nici o asperitate.

Dar lațul cercetașilor făcu și de data asta minuni.

Marius îl scoase pe al său, îl svârli cu îndemânare și frânghia se prinse de o cracă solidă.

Ceilalți îl imitară.

Intr'o clipă agățați de lațuri se urcară în arbore, sub o deasă coroană de frunze.

Traseră frânghiile sus și încălecară bine pe ramuri în vreme ce lătraturile se apropiau din ce în ce.

Primii dingoși apărură.

Aveau ochii sticloși, capul ca al câinilor lupi, corpul puternic și mușchiulos de culoare roșcată cu burta gri, alburie, Coada, foarte stufoasă o târau pe pământ.

Sosiră pe trunchiu, zguduindu-l cu ghiarele și lătrând furioși.

Cu ochii sticloși priveau neașteptata pradă.

—Au scăpat ca prin minune!— zise Raimondo.

Erau cel puțin patruzeci de fiare. După lătrăturile îndepărtate se înțelegea ușor că alții erau în drum, fata să sosească dintr'o clipă în alta.

— Ce vor să facă acești câini?

Tu ști, Jean Bart?

— Nu, zău!

Când începem să tragem?

Animalele furioase se urcau pe copac, dar ghiarele lor alunecau pe suprafața netedă și cădeau înapoi înfuriați, turbați de sete de sânge.

Văzând că sforțările le sunt de prisos, se așezară în jurul pomului lătrând și suflând din gurile dințate.

— Afurisiți câini turbați! urlă Marius. Cum dracu vom eși din încurcătura asta? Voi știți?

Tovarășii se gândiră, dând din cap.

Coborîrea era imposibilă.

Să tragă în ei era lucru de prisos, căci chiar dacă ar fi ucis o sută, ar fi stricat cartușele de geaba.

Cercetașii socotiră că acum putea să fie jos peste o sută de dingoși.

— N'aș fi crezut niciodată — zise Jean Bart — că se pot aduna atât de mulți!

— I-a scos foamea de prin văgăuni. In patru zile de mers, n'am văzut decât câțiva canguri.

— Uitați-vă ce slabi sunt?

— Toate bune, dar ce facem?

Nu putem sta aci până va suna trompetele judecății de apoi! — zise Marius vrând să dea curaj cu o glumă.

Raimondo și Marius erau exasperați, și fata să înceapă să tragă în fiare când Jean-Bart zise deodată:

— Dar Zomba?

Dacă aude împușcăturile, va crede că suntem în pericol și va veni în ajutor...

— Sau poate crede că vânăm ceva

— Se poate. Dar nevăzându-ne că ne întoarcem, după câtva timp va crede că ne face un bine aducându-ne caii.

Și dingoșii se vor năpusti pe el și pe cai...

Ai dreptate! Ai dreptate!

Dar atunci ce facem?

Se adânciră în gânduri.

Jean Bart conta pe Marius, Marius pe Jean Bart și Raimondo pe amândoi spre a găsi o soluție.

Raimondo găsi una:

Strigă deodată:

— Oh! ce idee minunată mi-a venit!

Amicii îl priviră.

Raimondo începu liniștit să numere lupii care înconjurau arborele.

CAPITOLUL VII

PERICULOASA EXECUTARE A UNEI IDEI

Erau nouăzeci și șapte.

— Amicii mei — începu el — ideia e foarte simplă. Fiecare ne luăm lațul și prindem fiecare câte un dingo.

Il tragem la îndămână și-i sdrobim capul cu securea.

Asvârlim cadavrele și începem de-a capo.

— Oh! ideea e minunată.

Nu prăpădim nici un glonț și nici nu alarmăm pe Zomba.

Nu se putea o idee mai bună!

In mai puțin de trei zeci și trei de ori, vom isprăvi cu ei!

— Cred—observă Jean Bart—că exemplul va fi suficient ca să gonească pe ceilalți.

— Vom vedea ! I norice caz, prudentă !

„Și spre a nu pierde echilibrul în mișcările largi ce le vom face, cred că e bine să ne legăm cu cingătoarele noastre de crăci, ca să nu cădem.

— Foarte bine !

Se legară solid cu curelele destul de lungi, eliminând orice putință de cădere, brațele fiindu-le libere.

— Sunteți gata ? — întrebă Romanul, după ce își pregătise lațul pentru asvârlire.

— Gata ! Incepe tu, fiindcă e ideea ta.

Raimondo alese un câine-lup care sta în picioare, cu capul în sus.

Greutatea de plumb șueră prin aer și se înfășură de gâtul animalului.

Raimondo trecând frânghia peste o cracă netedă ca un scripete, trase fiara în sus.

Cu toate mișcările violente pe care le făcu dingosul, ajunse până la o distanță convenabilă de cercetaș.

Cu o lovitură de secure, calmă, dar puternică, Raimondo despică capul lupului.

— Unul mai puțin! — strigă. Jean Bart svârli și el lațul.

După câteva minute, un alt dingo atârna mort de frânghie. Cele două cadavre însângerate fură svârlite în mijlocul haitei. Spectacolul fu cel prevăzut. Intr'o clipă, cele două corpuri fură devorate până la os.

— Ce poftă de mâncare! Dacă am fi căzut jos, bine ne-ar fi mers!

— Brr! n'ar fi fost tocmai plăcut!

— Acum tu, Marius.

— Cu toții! Trebue să dăm fiarelor de mâncare.

Alte trei cadavre le fură oferite.

Se părea că mirosul și gustul de sânge înrăutățise și mai mult bestiile.

Operația continua cu entuziasm. Spectacolul devenea macabru.

— Vom fi siliți să ucidem o jumătate de haită ca să hrănim pe cealaltă?

—Vom vedea!

Cercetașii voiră să mai varieze puțin jocul spre a mai înveseli măcelăria.

Alegeau pe cei mai depărtați și făceau prinsori.

— Eu zic că-l voi prinde pe acela de picioare!

— Eu îl prind de mijloc!

Jocul devenea periculos și îndrăzneț.

Jean Bart atrase atenția cercetașilor.

Atunci începură să prindă numai câinii mai apropiați.

După alte două ore de muncă cercetașii băgară de seamă că se înoptează iar la picioarele copacului mai rămăseseră patruzeci și unu de dingoși, care nici nu se gândeau să plece de acolo.

Tinerii erau obosiți și plictisiți.

— O să ne petrecem noaptea așa? Ce fel de foamea dracului au blestemații ăștia de dingoși dacă nu le ajunge un câine întreg de fiecare?

Jean Bart zise filozof:

— N'avem altceva de făcut de cât să continuăm!

Mai uciseră încă optsprezece în trei sferturi de oră. Mai rămâneau douăzeci și trei.

Aceștia deși sătui nu se mișcau. Nu mai mâncau pe semenii lor. Se mulțumeau să le lingă sângele. Dar instinctul lor fioros nu părea potolit.

Culcați pe labe, priveau în su cus ochii care sticleau ca niște cărbuni aprinși.

Mai uciseră încă doui, apoi Jean Bart zise:

— Cred că putem pleca.

— Dar mai rămân șaptesprezece!

— Da, dar ai văzut că abia se pot mișca de sătui.

„Cred că lăsându-ne la pământ, ne va fi destul securile ca să le venim de hac, dacă totuş ar avea gust de luptă!

— Prefer să mă lupt cu ei decât să rămân spânzurat aci. Am nevoie să mă mişc, să mă desmorţesc.

— Se aprobă! — zise Raimondo.

Se deslegară de curele, lăsând sângele să le curgă mai liber în vine.

Apoi se căţărară pe o cracă groasă care se întindea dincolo de cercul făcut de dingoşi.

Se lăsară pe pământ.

Câinii cei mai apropiaţi se pregătiră de atac dar câteva lovituri de secure în cap scoase din luptă vreo cinci.

Duzina rămasă se împrăştie.

Cercetaşii putură să plece nesupăraţi.

Când eşiră din pădure traseră câteva focuri ca să atragă atenţia lui Zomba.

Găsiră curând pe bravul ascar care păzea caii lângă un foc mare. Fu deziluzionat văzând că vin fără vânat.

Marius le povesti ciudata aventură. Se hotărîră ca imediat să se înapoieze şi să aleagă din câini ucişi părţile mai bune spre a fi mâncate.

Se suiră pe cai şi ajunseră repede pe locul măcelului.

Lupii rămaşi vii fură ucişi fără prea multă rezistenţă.

Stabiliră aci un cantonament provizoriu şi legară caii de arbori. Aprinseră focuri cu care să îndepărteze fiarele şi stabiliră tunurile de veghe.

A doua zi se ocupară cu alegerea pulpelor mai tinere din care să facă pastramă afumată ca să ţină mai bine.

Zomba făcu din tot un pachet pe care îl puse pe calul său.

Dormiră apoi o altă noapte sub eucaliptul tragic şi în zorii zilei se îndreptară spre sud, în căutarea unor ţinuturi mai locuite.

CAPITOLUL VIII

O INTALNIRE NEAŞTEPTATA

Caii mergeau la pas, pe colina cam abruptă, când, pe neaşteptate cei patru călători văzură profilându-se pe cer, în vârful unui deal, o duzină de oameni călare care ridicau braţele strigând :

Italienii se opriră perplexi.

—E Cary Dam ! — strigă Zomba care avea ochi de linx.

Nimeni nu se mai gândea la el.

— Adevărat ! Nu era cu banditii care ne-au asediat pe piatou — observă Jean Bart.

Unul din cavaleri se desprinse de grup şi veni înaintea cercetaşilor cu mâinile în sus, în semn de pace.

— E chiar Cary Dam ! — zise Raimondo.

— Domnilor cercetaşi italieni — strigă acesta când fu aproape — venim să ne punem la dispoziţia voastră dacă vreţi să distrugeţi banda acelora care se chemau fraţii Convicti.

„Unul din fraţi a scăpat teafăr şi a jurat că îşi va răzbuna fratele ucis.

„Fiţi prevăzători ; e un om de temut.

„Noi, acesti opt tovarăşi pe care vi-i prezint, ne-am revoltat, sătui de răutatea lui.

„Noi nu suntem fosti ocnaşi ca el şi ca alţii câţi-va şi am fost înşelaţi când ne-am asociat cu el, crezând că facem altfel de afaceri de cât banditisme de drumul mare.

„Dacă vreţi să afruntaţi pe aceşti ocnaşi, suntem gata să vă ajutăm.

„Comandați. Dorim să debarasăm ținutul de această bandă de ticăloși.

Jean Bart, ca și amicii săi, rămăsese stupefăcut de cele ce auzea.

Răspunse:

— Foarte bine, primim propunerea voastră dar să ne gândim puțin. „A propos, cum se numește fratele convict rămas în viață?

— Tommy Job.

„E un jidov dintr'un Ghetto din Viena; a fost condamnat la muncă silnică fiind că a ucis o femee și două copile, lându-le foc ca să le jefuiască.

„Scăpat din fiare, a căutat să întemeeze o așa zisă Societate comercială...

— Bine! — urmă Jean Bart — dar înainte de a lua o decizie trebue să ținem un consiliu spre a vedea dacă intențiunile voastre și ale tovarășilor voștri sunt sincere.

— Vreți să vă dau o dovadă? zise Cary Dam, ridicând mâna.

— Da! Așteptăm!

Cary Dam scoborî de pe cal, și dădu lui Jean Bart toate armele care le avea asupra sa: două revolvere, un pumnal și o carabină.

Rămase fără nici un mijloc de apărare.

Deschise haina spre a arăta că n'are nimic ascuns.

Cercetașii se priviră.

Raimondo zise:

— Cheamă-ți tovarășii!

„Trebue să ne facă jurământ de credință apoi vom hotărî ce facem.

In curând alianța fu încheiată. Apoi se consfătuiră asupra celor ce aveau de făcut.

Trebuia să înfrunte direct pe Tommy Job?

Verdictul fu afirmativ.

Erau acum în total treisprezece persoane, hotărâte și brave care se simțeau în stare să lupte cu o bandă mult mai mare.

— Unde îl găsim? — întrebă Jean Bart.

— Dacă nu mă înșel, îl veți vedea curând; noi am fugit repede după răscoală și cred că s'au luat după noi.

— Câți sunt?

— Sunt doisprezece, dar fioroși.

„După înfrângerea suferită, Tommy se duse cu cei patru supraviețuitori să recruteze șapte bandiți care se odihneau într'o fermă.

— Atunci înainte! numărul lor e egal cu al nostru...

Cary Dam întrerupse pe Raimondo.

— Fiți prevăzători, vă spun!

„Afară de furia care îi animă, sunt de o rasă blestemată oamenii ăștia...

— Ce țară! ce țară — mormăi Marius.

„M'am săturat de Australia!

Toți râseră de ieșirea lui Marius și după ce verificară armele, trupa sub conducerea lui Cary Dam și Raimondo o luă la trap în direcția cuibului bandiților.

CAPITOLUL IX

JUDECATA LUI DUMNEZEU

Mergeau de o oră când văzură în depărtare un nor de praf.

Acel nor se apropia cu iuţeală.

—Iată-i — strigă Cary Dam.

„Cred că în curând vom auzi gloanţele şuerând pe la ureche...

— Un moment! — zise Jean Bart.

Raimondo făcu un gest şi trupa se opri.

— Trebue să vă fac o propunere — reluă Ligurul.

„Raimondo, îmi dai voe să mă duc înaintea lor să parlamentez?

Acesta îl privi mirat:

— Să parlamentezi? De ce?

—Iată de ce. De atâtea zile nu facem decât să ne războim. Ne luptăm unii cu alţii ca fiarele sălbatice.

„Voi lega de ţeava puştii o batistă albă şi mă voi duce la Tommy Job să-l întreb: — Eşti dispus să te lupţi cu noi? E un masacru inutil, de oarece forţele sunt egale şi e greu de învins. Dacă te vei ocupa de aci înainte de lucruri mai cinstite te lăsăm în pace! — Dar dacă văd că are intenţii războinice îi voi spune:

— Vrei să faci ce ai făcut până acum? Ei bine să ne supunem dreptăţii lui Dumnezeu.

„Unul dela voi şi unul de la noi va lupta cu arme egale. Partidul celui învins va ceda terenul, părăsind caii şi armele...

„Iată ce-i voi spune!

„Acceptaţi propunerea mea?

După ce toţi se priviră miraţi, Raimondo răspunse:

— Bine! du-te dă fă propunerea.

„Dacă Tommy primeşte, facem aşa.

Jean Bart ceru lui Zomba să-i taie un băţ lung în care punând o batistă mare albă eşi înaintea adversarului.

Aşteptară curioşi urmarea.

Văzură pe Ligur oprindu-se la câţi-va paşi de bandă.

Aceasta se oprise deasemenea.

Un om se desprinse şi veni înainte.

Nu putea fi decât Tomy Job.

Jean Bart şi ovreiul discutară câtva timp.

Apoi Jean Bart se înapoie urmat de bandit şi de ceata sa.

Primise bizara condiţie.

Nu dorea decât să-şi răsbune fratele .

Zicea sălbatec :

— Sânge pentru sânge.

Cele două trupe rămaseră nemişcate la vre-o douăzeci şi cinci de paşi una de alta.

Cei doi şefi făcură preparativele necesare pentru tragerea la sorţi.

Scriseră pe bucăţi de hârtie numele celor două zeci şi cinci de oameni.

Amestecară biletele într'o capelă şi în emoţia generală, Jean Bart citi :

— De la noi, Zomba !

— De la voi, Tommy Job.

Nu se putea o alegere mai bună.

Puterea muşchiulară a negrului întrecea cu mult pe aceea a cercetaşilor şi chiar pe a lui Cary Dam şi a tovarăşilor săi slăbiţi de băutură şi orgii.

La tir Zomba era egal cu Marius iar la armă albă, era invincibil.

Tommy Job care ridică dispreţuitor din umeri când văzu că soarta i-a dat de adversar un negru, era în ochii cercetaşilor, un om pierdut.

Cary Dam încruntă sprâncenele şi mormăi către cercetaşi :

— De ! Sunteţi siguri că acest negru va fi la înălţimea misiunii sale ?

Marius zâmbi vesel :

— Mii de milioane de canguri şchiopi !

„Se vede că nuştii cine e Zomba !

„Ei bine acu mai să-l cunoşti !

— Fie ! — replică Cary Dam — dar sunt îngrijorat.

„Fiindcă trebue să ştiţi că Tommy Job, în orice fel de armă, este de o putere extraordinară şi extrem de abil !

„Este cel mai de temut adversar din toată lumea deochiată a Australiei !

Zomba nu auzi nimic din toate acestea.

Armele trebuiau să fie toate câte le aveau asupra lor, servind succesiv, după necesitate.

Cele două trupe jurară să asiste fără să intervină în nici un fel și fură așezate la cinci zeci de metri una de alta.

Cei trei cercetași și trei tovarăși ai lui Tommy Job avură însărcinarea să supravegheze lupta.

Zomba se lăsă îmbrățișat de amicii săi, zâmbind, sigur de izbândă.

Tommy se duse spre sud și Zomba la nord.

Când fură departe la un kilometru unul de altul, Jean Bart trase un foc.

Era semnalul începerii luptei.

Adversarii se puseră pe brânci apropiindu-se unul de altul.

La un moment dat Abisinul păru că se scoală.

Tommy care avea pușca gata, trase.

Fu atât de neașteptată lovitura încât cercetașii avură un fior și banditii rânjeau.

Dar Zomba era neatins. Se apropia ca o reptilă. Căuta să apuce pe adversar, înainte de a folosi arma de foc.

Nu se putea trage decât un glonț cu fiecare armă. Așa dar carabina nu mai folosea lui Tommy.

Zomba se făcut că se ridică iar și șeful trase cu revolverul.

Dar nu nemeri nici acum.

Poziția banditului era critică de oare ce nu-i mai rămăsese decât securea și pumnalul.

Era la bunul plac al lui Zomba care putea trage în el ca la țintă.

Dar Zomba, perfect cavaler, se ridică și asvârli armele de foc.

Un murmur de admirație se auzi chiar printre bandiți.

La trei pași de jurați și la doi unul de altul Zomba asvârli și securea.

Tommy Job se feri să-l imite.

Iute ca fulgerul ridică brațul și asvârli cu toată puterea securea în Zomba. Arma șueră prin aer dar negrul se aplecă la timp și ea sbură pe deasupra capului.

Dar aplecându-se, Zomba făcu un salt de cangur și sărind asupra brigandului îi vârî cuțitul în inimă, până la mâner.

Omul căzu fără un geamăt, în timp ce din gură îi eși un val de sânge.

Zomba se întoarse și zise simplu:

Raimondo se întoarse spre bandiții consternați.

— Acum trebue să vă țineți cuvântul.

„Depuneți armele, luați caii ca să puteți pleca mai repede pe aici.

Atunci se întâmplă ceva extraordinar.

Unul dintre bandiți se duse spre Cary Dam și zise:

— Suntem învinși. Să ne fi șefi

Vom căuta aur și nu vom mai face fără de legi.

— Nu sunt eu stăpânul — răspunse Cary Dam. — Cere cercetașilor voe.

Raimondo întinse mâna:

— Jurați pe onoarea voastră regăsită că veți fi credincioși și vă primim soldații noștri.

— Jurăm! — strigară toți cu entuziasm.

După o oră, în capul a două zeci de oameni armați, cercetașii înaintară spre sud vest...

Citiți urmarea în fascicula No. 66 a
CELOR TREI CERCETAȘI
care apare Sâmbătă 6 Ianuarie
Regina bandiților

Din „CEI TREI CERCETAŞI"
au apărut până acum:

No.

1 La voia intâmplării
2 Braţ de sange
3 Ţara groazei
4 Boturile roşii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
7 Rebelii din ţara apaşilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cecul de foc
10 Valtorile Cataractei
11 Lupta navală
12 Diverşii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta ştrangulatorilor
17 Piraţii din Tonkin
18 Pagoda insufleţită
19 Mina rătăcită
20 Conspiraţia induşilor
21 Creatorul de monştri
22 Tezaurul ocnaşilor
23 Ultimul deportat
24 Tunelul infernal
25 Un „Palace" in gheţari
26 Insula Paştelui
27 „Glasul din stancă"
28 Prizoniera Patagonilor
29 Stramtoarea Magellan
30 Demonul Pampasului
31 Calul instelat
32 Răsbunarea lui Icarahy
33 Revanşa Cercetaşilor
34 Misterul măştii roşii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Deşertul Camapuan
39 Diamantul furat
40 Pădurea misterioasă
41 Saltul morţii
42 Câmpul morţii
43 Jefuitorii din Peru
44 Cele [illegible] capete in zăpadă
45 Groaza Siberiană
46 Pelerindele negre
47 Sania infernală
48 Maşina de tăiat capete
49 Tango-ul lui Zomba
50 Atacul aerian
51 Templul misterios
52 Cascada fără fund
53 Pigmeii infometaţi
54 Pădurea in flăcări
55 Elefantul albastru
56 Cursa sangeroasă
57 Pămantul tremură
58 Misterul lacului
59 Fluviul blestemat
60 Regele furtunilor
61 Trădătorul demascat
62 Aventura din Londra
63 Triumful celor trei
64 Pustiul Australian

* * *

La „CEI TREI CERCETAŞI" se pot face şi abonamente în felul următor:

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului Universul.

BIBLIOTECA PURCĂREA EDL. PERSONALĂ

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei
în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI